

Dělí je staletí,
ale spojuje láska vzdorující času

Pokušení run

CHRISTINA COURTENAY

Pokušení run

Copyright © 2021 Christina Courtenay

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Lenka Marie Čapková, 2025

Cover © Caroline Young, Headline, 2025

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-6509-6 (pdf)

CHRISTINA COURTENAY

Pokušení run

přeložila Lenka Marie Čapková

*Tině Brownové –
mojí australské spřízněné duši
a úžasné kamarádce –
s láskou a díky za všechno!*

Kapitola první

*Eskilsnes, Svíariki,
začátek dubna roku 875 našeho letopočtu*

„JSI SI JISTÝ, ŽE JE TO MOUDRÉ, BRATŘE? VŠECHNO TO MŮŽE
být jenom snůška lži.“

„Není.“ Geir Eskilsson zlobně pohlížel na svého bratra Hrafna a skládal si při tom všechny své věci do cestovní truhly. Nebude tu nic nechávat, protože se sem nehodlá vrátit. „Ten muž, se kterým jsem hovořil v Kaupangu, na Islandu byl a tvrdil, že je tam volná půda k rozebrání a že je jí dost pro všechny. Ostatní říkali to samé. Vyptával jsem se důkladně. Stačí, když si sbalíš všechno, co potřebuješ, abys mohl začít nový život, i dobytek, a rovnou se můžeš někde usadit.“

Hrafn rázoval sem a tam, ale zastavil se a na Geira se zamračil: „Dobytěk? Na cestu přes oceán? A co když už bude všechna půda zabraná, než tam dopluješ? Podstoupíš celou tu cestu pro nic za nic.“

„To pochybuju. Je to velký ostrov, všichni to tvrdí. A už jsem se rozhodl. Chci vlastní půdu, nehodlám být na nikom závislý. Ani na tobě.“

Bratři si byli blízcí, ale Hrafn, ten nejstarší, zdědil pozemky jejich otce, Eskilsnes a všechno, co k nim náleželo. To znamenalo, že zbylí dva – Geir a jejich další bratr Rurik – na něm byli závislí, pokud se nerozhodnou postavit na vlastní nohy. Rurik se vyučil stříbrotepcem a už se osamostatnil, žil v Birce se svou

ženou Sarou a jejich synem, a Geir byl rozhodnutý se také udělat sám pro sebe. Měl i nejvyšší čas, byl stár už dvacet sedm zim.

„Nejsi na mně nikterak závislý. Spíš bych řekl, že to je přesně naopak. To já tě potřebuju, abys mi pomohl to tady vést. Jak jinak bych mohl vyrazet za obchodem?“

Všichni věděli, že se Hrafnovi mnohem víc zamlouvá podnikat obchodní výpravy než starat se o hospodářství, ale byla to výsada, podědit takhle rozsáhlou zemědělskou půdu, jakou mu zanechal jeho otec, a on neměl na výběr. Musel se zhostit povinností, které s sebou majetek přinášel.

Geir pokrčil rameny. „Pokud tu nechceš nechávat Linneu o samotě, prostě požádej Rurika, aby přijel. Nebo tetu Estrid. Bez problémů to tu i ve svém věku zvládne řídit.“ Když Hrafn otevřel pusu, aby se s ním dál přel, Geir pozvedl ruku. „Ne! Ničím mě nepřesvědčíš. Odcházím a byl bych raději, kdybych měl tvé požehnání, ale pokud se mi ho nedostane, tak budiž.“

Jeho bratr si povzdychl a mnul si strniště, které mu rašilo na bradě. „Samozřejmě že máš mé požehnání, jenom se mi nelíbí, že budeš žít tak daleko. Kdy tě zase uvidíme?“

„Vydej se na Island na obchodní cestu. Když zvládneš doplout až do Miklagarðru, nechápu, proč by ses nemohl nějaký ten týden plavit z Hordalandu přes moře na západ.“

„Hmm.“ Hrafn nevypadal, že by ho to přesvědčilo. „A jestli to nevyjde, slibuješ, že se vrátíš? Víím, že jsi tvrdohlavý, ale nechci, aby ti tvá hrdost zabránila přiznat, že sis ukrojil příliš velký krajíc.“

Geir obrátil oči v sloup a přikývl. „Dobře, máš mé slovo. Ale já uspěju. Uvidíš. A teď mi pomoz naložit ten zbytek věcí a před mým odjezdem alespoň uspořádáme hostinu.“

„Tak snad vypiješ tolik piva, že zítra nezvládneš řídit loď.“

„*Fifle!*“ Geir do bratra přátelsky šťouchl a zdvihl truhlu. „Ustojím o celý sud víc než ty.“

„Tak to se ještě uvidí...“

Kapitola druhá

Dublin, konec dubna 2021

„POJEĎ DO DUBLINU, ŘÍKALI MI. BUDE SRANDA, TVRDILI. Pche! Tomu říkám sranda, když nemůžu ani vystrčit nos z hotelu! Je mi devatenáct, ne devět. Vlastně už skoro dvacet.“

Madison Bergerová dloubla svého bratra Storma do hrudníku, až zvedl ruce nad hlavu na znamení míru. „Jsem jenom poslíček, Mads. Táta se asi bojí, že tě někdo přepadne nebo co.“

„Mám černý pás v karate a jsem skvělá kickboxerka, proboha. A proč nemůžu jít s tebou?“

„Vyrážíme s klukama po hospodách. Kdo by chtěl tahat svou malou sestřičku na něco takového? Je to akce jenom pro chlapy, už jsem se s nimi neviděl celé věky. No tak, neblbni. Vždyť jde jen o jeden večer. Slibuju, že zítra podnikneme něco zábavného, jenom my dva, jo? Krom toho jsi nejspíš po celém dni jako věstkyně úplně vyřízená. Trochu si oraz.“

„Vykládat lidem budoucnost není žádná velká dřina.“

Celá rodina – Maddie, Storm a jejich rodiče Haakon a Mia – přijeli do Dublinu, aby se tu zúčastnili Clontarfského vikinského festivalu, který se konal v parku St. Anne's. Každý rok se sem z celého světa sjíždělo přes pět set fanoušků živé historie, aby se ji pokusili zažít na vlastní kůži. Mnozí se chtěli přidat k rekonstrukci bitvy o Clontarf, ve které irský král Brian Boru porazil vikinskou armádu, přestože posléze sám přišel o život.

Akce se konala dvakrát denně poblíž místa, kde se uskutečnila původní bitva. Ale ve zbývajícím čase se děla spousta dalších věcí. Kromě válečníků byla součástí festivalu vikinská vesnička, kde se vystavovaly zbraně, byla tu k vidění různá řemesla, jídlo a spousta dalšího – doba Vikingů tu úspěšně ožívala. Šlo o akci vhodnou pro celou rodinu a každý rok se sem přijíždělo podívat na desítky tisíc návštěvníků.

Její rodiče se podobných akcí zúčastňovali, co si Maddie pamatovala, i když zrovna v Irsku byli poprvé. Tátovi šlo od ruky obrábění dřeva, na primitivním soustruhu vyráběl překrásné dřevěné mísy a talíře, zatímco její bratr byl nadšenec do zbraní. Pokud se někde konala nějaká bitva, hned se jí chtěl zúčastnit. Máma raději předvedla svůj um při tkaní na vertikálním tkalcovském stavu. Maddie jí někdy pomáhala, ale tentokrát to nebylo třeba, protože s nimi přijela také jedna z Miiných kamarádek. Místo toho Maddie poprosili, jestli by nevykládala lidem budoucnost z run, což jí nevadilo. V posledních letech se v tom poměrně zdokonalila, a dokonce věřila tomu, že je obdařená jasnozřivostí, protože se jí někdy dařilo budoucnost skutečně předpovědět. Součástí její role byl také kompletní vikinský kostým s bronzovými brožemi ve tvaru želviček a několika šňůrkami z krásných korálek. Ty jantarové si koupila ze svého výdělků, líbil se jí jejich medový odlesk.

„Co kdyby sis třeba užila takový beauty večer?“ navrhl jí Storm. „Myslel jsem, že holky to mají rády a tyhle hotelové koupelny jsou plné voňavých lahviček s kosmetikou. Mamka s taťkou se určitě nevrátí moc pozdě.“

Maddie pokrčila rameny. Nebyla zrovna typ na bublinkovou koupel a bratr by to měl vědět.

A pokud jde o jejich rodiče, kromě festivalu se na místní univerzitě také pořádala zvláštní konference o Vikinzích, čistě akademická záležitost. Jelikož Haakon byl poměrně známý archeolog a Mia uznávaná restaurátorka a oba se na vikinské

období specializovali, vyhradili si nějaký čas, aby se také zašli podívat na pár přednášek. Díky svým kontaktům mezi akademiky je dnes večer pozvali na jakousi nudnou večeři, kde se bude jen řečnit. Maddie a Storm pozvání nedostali, ale on měl v Dublinu kamarády, takže si naplánoval jiný program. Maddie neuvěřitelně vytáčelo, že na ni nikdo ani nepomyslel. Takže měla prostě dřepět na pokoji a koukat se na televizi, nebo co jako?

To určitě.

„Dobře. Tak už běž.“ Téměř Storma vystrčila ze dveří. Čím dřív zmizí, tím líp pro ni. Půjde se projít a ostatní se můžou jít vycpat. Nemají právo rozhodovat o jejím životě – už je dost stará na to, aby si mohla dělat, co chce.

„Mads...“ Storm se jako starší bratr pokusil nasadit přísný výraz. Přimhouřil oči, jako by tušil, že má Maddie něco za lubem.

„Budu v pohodě. Ale zítra bys mi to měl vynahradit, nebo uvidíš.“ Trochu na něj vyšpulila pusku, na znamení, že ho poslechne, přestože se jí to nezamlouvá. Podle všeho to zabralo.

„Vynahradím ti to, slibuju. Nezlob, jasné?“

„Já přece nikdy nezlobím, ne?“ Nic takového mu slibovat nebude.

„Asi ne.“ Když ho mávnutím ruky odháněla pryč, usmál se. „Tak já jdu. Uvidíme se ráno.“

Počkala, dokud si nebyla jistá, že odešel z hotelu, a potom si kolem ramen přehodila šál a vzala si hotelovou kartu a mobil. Svůj iPhone držela v ruce, kdyby se potřebovala podívat na mapu, i když matně tušila, kudy má jít. Ani trochu přitom nevadilo, že má na sobě stále vikinský kostým. Všude by se tu měla pohybovat spousta dalších stejně vyparáděných lidí. V recepci se na ni dívali pobaveně, když kolem nich procházela, ale nevšímala si jich. Ať si myslí, co chtějí.

Byl konec dubna, neobvykle teplý slunečný den s teplotami kolem dvaceti stupňů. Trochu ji pálily tváře, jak se opálila, ale

zatímco kráčela po Capel Street směrem na jih, cítila, že už se ochladilo. Její svrchní šaty připomínající zástěru, kterým se většinou říkalo *hangerok* nebo *smokkr*, i šál ji však při chůzi ulicí hrály. Kromě toho se úplně nedržela pravidel kostýmu a oblékla si pod něj legíny a kalhotky, aby neprochladla.

Společně s rodinou byla ubytovaná v hotelu na severní straně řeky Liffey, naproti katedrále Nejsvětější Trojice a Dublinskému hradu. Strávila ve vikinské vesničce celý den, takže měla chuť se jít projít k řece. Tušila, že to není daleko. Měla pravdu a brzy už přeběhla přes Grattanský most směrem k Wood Quay. Po pravé straně měla sochu, které se říkalo Vikinská veslice: vypadala jako potopená loď trčící z vody se třemi lavicemi uprostřed. O kus dál se na Liffey pohupovaly dvě repliky langskipů, vikinských válečných lodí. Patřilo to k festivalu a Maddie se doslechla, že někde jinde by našla ještě jednu takovou loď v plné velikosti obsazenou herci v kostýmech, kteří byli připraveni o ní kolemjdoucím všechno povědět.

Ale kvůli tomu sem teď nepřišla, místo toho zamířila doleva a pomalu kráčela podél řeky. Liffey byla z obou stran obklopená zdmi, nejspíš zčásti betonovými, zčásti kamennými. Maddie předpokládala, že asi fungují jako ochrana proti zaplavení okolích ulic. To teď rozhodně nehrozilo, protože zrovna panoval odliv a středem říčního koryta protékalo jen málo vody. Vzbudilo to v ní náhlé nutkání do něj vlézt a prohlédnout si ho zblízka. Zastavila se a vygooglila si „Liffey“ a „příliv“, aby se ujistila, že ji náhodou nespláchne vlna. Naštěstí viděla, že voda dnes ustoupila až nezvykle nízko, ale netušila, jak se dostat dolů. Přece tady někde musely být nějaké schody?

Pokračovala dál a trochu přidala do kroku. Minula Millennium Bridge, můstek pro pěší a další dva větší mosty. Za Butt Bridge podešla železniční most, který se jí táhl nad hlavou. Následoval ještě jeden most a *konečně* narazila na schůdky, co vedly dolů k vodě.

„Jo!“ Rychle se rozhlédla kolem, ale podle všeho se jejím směrem nikdo nedíval, takže se rozběhla po strmých schůdcích dolů a držela si přitom šaty, aby o ně nezakopla.

„No fuj!“ Nenaskytl se jí zrovna pěkný pohled. Došlápla do širokého rozbláceného koryta posetého loužemi. To bahno jejím koženým vikinským botám nejspíš příliš neprospěje. Stěny říčního koryta se nad ní tyčily, stopa po bahně se zelenou řasou na vrchu dosahovala víc než do třetiny výšky zdi. A všude kolem ní se povalovala spousta odpadků, které za sebou zanechala ustupující řeka. Ale Maddie to netrápilo. Jak opatrně nakračovala podél okraje koryta, zmocnilo se jí zvláštní vzrušení a rozbušilo se jí srdce. Slyšela o lidech, co hledali poklady v říčním bahně londýnské Temže, třeba by to mohla zkusit tady? Kdo ví, co se v tom bahně skrývá.

Zprvu nacházela jenom odpadky. „Vážně, proč jsou lidi taková prasata?“ zamumlala si pro sebe. „To neví, že existují odpadkové koše?“ Ale občas koutkem oka něco zahlédla, a když si všimla droboučné stříbrné mince, která se tam povalovala jakoby nic, téměř vykvikla radostí. Zvedla ji, otřela lemem rukávu a potom se pokusila rozluštit, co se na ní píše. Zdálo se jí, že po stranách mužské hlavy jsou vyryta slova „ALFR“ a „AED REX“.

„Král Alfréd? Jako Alfréd Veliký? *No to snad ne!*“

Uvědomila si, že se zubí od ucha k uchu. Tohle byl fantastický náález a ona se nemohla dočkat, až minci ukáže rodičům. Mohla by mít i nějakou cenu, přestože si ji kvůli její historické hodnotě nejspíš nebude moct nechat, tedy pokud je pravá. Aby ji neztratila, zabalila ji do starého kapesníku a strčila si ji do jednoho ze dvou kožených váčků, jež měla zavěšené za opaskem. V druhém měla schované dřevěné destičky s runami, ze kterých celý den věštila budoucnost.

Pátrání v bahně ji teď definitivně pohltilo a ona šla dál s hlavou skloněnou co nejblíže k zemi, aby jí nic neuniklo. Neúnavně prohledávala bláto, ale dávala si pozor, aby se nevzdálila

příliš daleko od schodů, kdyby se sem začala zpátky valit voda. Ovšem nic cenného už nenašla. Světla ubývalo. Rozhodla se, že nejspíš nastal čas vrátit se zpátky do hotelu. Snad její rodiče nedorazí moc pozdě, protože jim chtěla minci ukázat, než půjdou spát.

Nespouštěla oči ze země a pomalu kráčela ke schůdkům, ale zrovna když už chtěla hledání vzdát, zahlédla něco dalšího. Koukalo to na ni z louže a ona si dřepła, aby se podívala, co by to tak mohlo být. V šeravém soumraku spatřila něco bledého, cosi jako úlomek kosti, ale byly na tom vyryté jakési značky, snad zdobení. Zvědavost ji přemohla, vytáhla ten předmět z bahna a on to byl nožík.

„No páni, paráda!“

Otřela si ho do šatů a ignorovala přítom, že si šaty ušpiní od bláta. Slonovina byla vykládaná černým vzorem – šlo o uhlí smíchané se včelím voskem, aby se mozaika nerozpadla. Maddie tuhle techniku znala, naučila se ji na jednom z mnoha kurzů, kterých se účastnila. Konec rukojeti byl trošku silnější, zužovala se směrem k čepeli připevněné něčím, co připomínalo dva šroubky. V rukojeti zela hluboká šterbina a čepel do ní při zavírání dokonale zapadla.

„Zavírací nůž? *No teda!*“ A navíc dost starý.

Několikrát nožík otevřela a zase zavřela. Šlo to naprosto hladce, jako by ho někdo včera namazal, a čepel neměl ani trochu zrezlou, což ji překvapilo. Zdobení na rukojeti bylo celkem prosté, ale pořád pěkné. Tvořil ho souměrný vzorek na jednom konci a jakési drobounké runy vyryté po straně. *Počkat – runy?* Tak to ten nožík musel být vážně starý. Víc než tisíc let. V ubývajícím světle zamžourala na to písmo a pokoušela se nápis rozluštit. Byla dyslektička, takže runy nepřečetla o nic snadněji než běžnou abecedu, ale věděla, že když bude číst pomalu, tak to zvládne.

„*Með blöð... skaltu... ferðast...* Cože?“ No počkat... „*Ne! Sakra!*“

Přesně věděla, co ta slova znamenají a co to drží v dlani. Předmět, díky němuž jste mohli cestovat časem. Zdaleka ne první, co vidí. „Kolik se jich tady krucinál povaluje?“ podivila se nahlas.

Skutečně existovaly. Maddie o nich věděla, protože její sestra Linnea jeden takový našla a potom i Linneina nejlepší kamarádka Sara. A teď obě žily v devátém století jenom díky kouzelnému artefaktu, jako byl tenhle.

„Páni, to znamená... že můžu cestovat časem!“

Přitiskla si nožík na okamžik k hrudi a představovala si, že z něj vychází magická síla, přestože to byla tak malá a bezvýznamná věčička. S tímhle nožíkem by mohla navštívit svou sestru ve vikinských časech, kdykoliv se jí zamane. Nebo se vydat někam úplně jinam. „Mohla bych zažít vlastní dobrodružství,“ zašeptala, jak se jí ta myšlenka usazovala v hlavě.

Ano, proč by si neměla taky něco užít? Linnea to v minulosti zbožňovala a Saře se tam podle všeho líbilo úplně stejně, soudě podle toho, co vyprávěl její pradědeček. A tady o Maddie beztak nikdo zvlášť nestál. Rodiče měli plné ruce práce s akademickými projekty a prací, to se zdálo být vždycky mnohem důležitější, než cokoliv, do čeho se pustila ona sama. I když nahlas to nikdy neřekli, cítila, že jsou z ní zklamaní. Byli na ni mírní, protože kvůli dyslexii to ve škole měla vždycky těžší, ale jako by očekávali, že se bude víc snažit. Že udělá kariéru, nejlépe jako akademička. A pokud šlo o Storma, ten si žil svým báječným životem, cvičil, aby ho vzali do švédské armády, cestoval a randil s holkami... Jasně, když už spolu trávili někdy čas, choval se k ní hezky, ale jak často to vlastně bylo? A mohla od něj snad čekat, že se bude pořád chtít věnovat mladší sestře?

Ne, nastal čas, aby sama něco podnikla. Aby jim všem ukázala, že dokáže být samostatná. Aby si našla v životě svou vlastní cestu. Kousla se do rtu a zaváhala. Co když to bylo nebezpečné? Linnea říkala, že doba Vikingů není zrovna pro slabé povahy. Alespoň ne ze začátku.

„Třeba bych tam mohla jenom nakouknout?“ zamumlala si pro sebe. Bylo by to jenom na chvíličku. Vrátila by se dřív, než by si kdokoliv všiml, že někam zmizela. Co by se mohlo pokazit? Se zavíracím nožíkem uloženým bezpečně ve váčku za opaskem by mohla kdykoliv zpátky. A už měla na sobě správné šaty...

Ztěžka polkla a zahleděla se po řece do dálky. Stačí se jenom zlehka říznout do prstu a odříkat ta slova a zjistí, jak to tady vypadalo kdysi.

Ano, proč to nezkusit?

Kapitola třetí

Dyflin, Írland, konec dubna roku 875 našeho letopočtu

ZPŮSOBIL TO VŠECHEN TEN KŘÍK A ŘEV, ŽE SI GEIR VŠIML potyčky, která se odehrávala dole u řeky. Přijel do Írlandu, aby tu nakoupil nějaké otrokyně a pořídil si větší loď, kterou pro svůj náklad užije lépe než tu, na níž připlul ze Svíariki. Tvrdili mu, že tady obojí sežene nejsnáz. Právě se vracel do přístavu po celém dni stráveném smlouváním. Potřeboval nakoupit dobytek, ovce, kozy i slepice a připadal si k smrti unavený. Proč to všechno muselo tak dlouho trvat? Už chtěl být dávno na cestě, ale každý den se objevila nějaká nová potíž. Teď už snad vyřešil všechno a zítra vyplují.

„*Hei*, co se to tady děje?“

Prodloužil krok a dorazil ke skupince lidí zrovna ve chvíli, kdy jeden z mužů upadl na zem. Stáli tam celkem čtyři a podle všeho útočili na mladou ženu, ale z toho, co Geir viděl, se jí zatím dařilo se jim ubránit. Avšak pořád to byla žena a tihle chlapi nevypadali, že mají jakékoliv právo ji obtěžovat. Podle jejího oděvu zcela jistě nešlo o otrokyni ani tu nesháněla kunšafy a z jejího zuřivého výrazu jasně vyčetl, že si přeje, aby ji nechali na pokoji.

Zprvu na ni jenom upřeně zíral, protože na ní bylo něco zvláštního. Nadzvedla si šaty a zahlédl, že má oblečené jakési černé kalhoty. Tak těsné, že vypadaly jako druhá kůže. Hned pochopil, proč si potřebovala vyhrnout sukně, když se najednou prudce

otočila a špičkou nohy uštědřila jednomu z mužů pořádně vysoký kopanec do spánku. *Působivé!* Útočník vykřikl a zhroutil se na zem, ale Geir si byl téměř jistý, že ho rána jenom omráčila a brzy bude zase na nohou. Nemohla přemocet čtyři muže naráz. Bylo na čase se do toho vložit.

„Nechte ji! Co je vám po ní?“ Vrhнул se mezi ně a pokusil se stoupnout si přímo před ni čelem obrácený k dalšímu útočníkovi.

„Nepleť se do toho,“ zavrčel muž. „My ji našli jako první, takže je naše.“ Rozmáchl se pěstí proti Geirovi, přestože ten ho téměř o hlavu převyšoval. Teď, když Geir spatřil tu ženu zblízka, zjistil, že je stejně vysoká jako on. To bylo neobvyklé.

„To určitě.“ Několika dobře mířenými ranami do břicha a do čelisti složil muže na lopatky. Ten se v bezvědomí svezl k zemi. Třetí útočník zuřivě skočil po Geirovi a napálil mu to hlavou do břicha. Geir zafuněl, ale byl svalnatý a muž mu rozhodně nezvládl vyrazit dech. Hbitě využil toho, že byl ten chlap shrbený, chytil ho v podpaží a postavil stranou. Ten malý, soudkovitý mužík mrštně vyskočil a z pochvy za opaskem vytáhl dlouhý nůž. Takže tahle cháska se nezdráhala pro svou kořist i zabíjet? *Niðingari!*

„Tak to se ještě uvidí,“ zamumlal Geir.

Už se účastnil mnoha bitek, včetně šarvátky s děsivými pečeněžskými bojovníky, když se svými bratry podnikl dlouhou cestu přes Garðaríki, a takový nůž pro něj byl úplná maličkost. Zatímco kroužili kolem sebe, stihl se krátce ohlédnout po té ženě. Spatřil, jak skočila po čtvrtém, posledním z útočníků, který se chystal se na ně vrhnout. Hranou ruky ho vzala do krku, ruku pevně nataženou, a trefila se mu doprostřed průdušnice. Muž začal chroptit a lapat po dechu, jako by mu ohryzek zarazila až do žaludku, a potom se odpotácel, držel se za hrdlo aúpěl. Geir za ním chvíli hleděl a pak se zase soustředil na svého protivníka.

Několika dobře nacvičenými chvaty muže s nožem rychle odzbrojil a udeřil ho pěstí tak silně, že se sesul jako pytel brambor.

Otočil se k ženě, která stála nehybně jako socha a zrychleně dýchala. Oči měla hrůzou vytřeštěné, ale stále z nich vyzařoval bojovný vzdor. Přestože na ní byl znát strach, do určité míry si tu bitku očividně užívala. Když to uviděl, musel se usmát: tohle byla žena podle jeho gusta.

„Kde ses to naučila?“ zeptal se a napodobil ono seknutí hranou ruky, které před chvílí předvedla.

„Tady ne,“ pokrčila rameny.

Předklonila se a zvedla ze země svůj šál a zavírací nožík. Šál vytřepala od hlíny a nespokojeně přitom pomlaskávala kvůli tomu, jak je špinavý, a než si nožík uložila do jednoho ze dvou kožených váčků za opaskem, tak ho otřela. Teď měl dost času si ji lépe prohlédnout a podivil se nad jejími hustými dlouhými vlasy barvy temné mědi, které jí padaly na záda. Úplně zářily, přestože se šerilo, a on přemítal, jak moc se asi musí lesknout na slunci. Měla je rozpuštěné, ale možná, že stuhu do vlasů ztratila během rvačky. Její krásné lokny jí teď každopádně splývaly na ramena stejně, jako by se chystala si je rozčesat večer před spaním. Spěšně zaplašil představu, která mu při tom pomýšlení vytanula na mysli.

Když se narovнала, spatřil, že má poněkud ostré rysy – zvlášť to platilo o jejím nose. Ale slušelo jí to a ostře řezané vystouplé lícní kosti vyvažovaly plné šťavnaté rty a velké, mechově zelené oči. Jako by před ním oživila valkýra: byla vysoká, silná a odvážná. Přistihl se, že by se o ní rád dozvěděl víc.

Ona si ho však nevšímala a vypadalo to, že se chystá odejít. Chytil ji za paži. „Ne tak rychle. Možná by se hodilo mi poděkovat, nemyslíš?“

„Děkuji ti, ale nepotřebovala jsem tvou pomoc. Zvládla bych to sama.“

Zamračil se nad její nevděčností. „Přemocť čtyři muže? To těžko,“ odfrkl si. Znal tyhle typy. Shlukli by se kolem ní a zaútočili by všichni najednou, na což by rozhodně nestačila. „Jak

se jmenuješ? Kam máš namířeno? A co tu u řeky pohledáváš sama? Neměla bys být doma?“

„Pusť mě, nebo tě taky zbiju,“ zasyčela. Z přimhouřených očí jí sršely jiskry, ale Geir ji dál pevně svíral. Mluvila nějak divně. Vyslovovala pomalu, jako by se nad slovy musela nejdřív zamyslet, a měla zvláštní přízvuk. Jiný než místní, ale i tak byl nějaký podivný.

„Ne, dokud mi neodpovíš. Alespoň to mi dlužíš.“ Chytil ji i za druhou paži, jen pro jistotu. „A ne, nenechám tě, abys mě sekla do krku. Ani to nezkoušej, jsem o dost větší než ty.“

Ušklíbala se. „To je jedno. Stejně bych tě porazila.“

„Ne, když ti to nedovolím,“ odsekl. „Prostě mi odpověz a já tě nechám jít. Tak to bude mnohem snazší.“

Zatvářila se vzdorovitě, avšak po chvíli jen opět pokrčila rameny. „No dobře. Jmenuju se Madison. A nebydlím tady. Byla jsem jenom na... procházce.“

„Cože?“ Nic z toho nedávalo žádný smysl. „Mads-son?“

Prohlédl si ji. Na ženu byla rozhodně dost vysoká a neměla příliš výrazné křivky, ale postava jistě patřila ženě – pod šaty na první pohled rozeznával obrys ženského těla. Kromě toho byla na muže prostě příliš ženská: ty velké oči, jemné obočí a krásně zakulacené rty. „Ty ale nejsi muž.“

„Aha, všiml sis?“ Očividně měla už plné zuby toho, jak ji pevně držel, a tak se ho pokusila nakopnout do holeně, ale on uskočil. „Samozřejmě že nejsem muž! A jestli se ti moje jméno nelíbí, říkej mi Maddie. Ne, že bych nějak toužila, abys na mě vůbec mluvil, aby bylo jasno.“

„Me-dý? Hmm, to je asi lepší. Ale co jsi tím myslela, když jsi říkala, že jsi byla na procházce a že nemáš žádný domov? Připlula jsi tedy na jedné z lodí, co tu kotví?“

„Ne. Nejsem... tady odnikud. A teď mi dej pokoj!“ Pažemi švihla vzhůru v jakémsi chvatu a pak s nimi dokola zatočila, takže se na okamžik uvolnila z jeho sevření. Její svoboda ale

neměla dlouhého trvání, protože ji okamžitě chytil za zápěstí a přitáhl si ji k hrudi. Pevně si ji přitlačil k tělu a oběma rukama ji objímal. „Hej!“ ozvala se, ale teď neměla sebemenší šanci se vyprostit.

„Nemůžeš se tady jen tak sama procházet, ženská. Copak jsi šílená? Ti muži...“ kývl směrem, kam zmizeli dva z útočníků, „byli jen první z mnoha. Žádná žena bez doprovodu není v *long-phoirtu* v bezpečí.“

„Tak půjdu do města, jestli je to tam lepší. Jak jsi viděl, dovedu se o sebe postarat sama. Co ti na tom vůbec záleží?“ V očích se jí nebezpečně blýskalo, ale Geirovi to ani trochu nevadilo. Když se vztekala, slušelo jí to ještě víc, a pokud měl být upřímný, dost ho těšilo ji takhle tisknout v náručí. Už dlouho předtím, než vyplul z Eskilsnes, nestrávil noc s žádnou ženou, a bylo mu příjemné ji objímat. Díky své výšce k němu krásně pasovala a mohl se jí dívat do očí, aniž se ohýbal. Změť jejích vlnitých pramenů ho polechtala na hřbetu pravé ruky, a když se k ní naklonil trochu blíž, uvědomil si, že úžasně voní, jako letní louka. Nebo plná náruč květin. V čem se to zatraceně koupala? Ať už to bylo cokoli, líbilo se mu to. Hodně se mu to líbilo.

Ovšem měla pravdu, proč by mu mělo záležet na tom, co s ní bude? Mohlo mu to být fuk. Tedy, ne tak úplně, ale byl zvědavý. „Hmm. Takže tohle mi teď zrovna předvádíš? Jak všechno zvládáš?“ Sevřel ji ještě pevněji, což nejspíš nebyl moc dobrý nápad, protože teď až příliš dobře ucítil její ženské tvary skryté pod oblečením.

„Ne každý je takový surovec jako ty! A kdybys mi pustil ruce, ukázala bych ti, jak si to s násilníky umím vyřídit.“

„Možná, ale nepustím tě.“

Geir se tolik soustředil na ženu ve svém náručí, že porušil jednu ze svých důležitých zásad: vždy věnovat pozornost okolí. Najednou uslyšel svištivý zvuk a čistě instinktivně se přikrčil. Jeden z těch grázlů musel přijít k sobě a teď kolem sebe máchal

silnou větví. Geir se jí jen těsně vyhnul, ale Maddie bohužel takové štěstí neměla. Větev ji s ošklivým zaduněním udeřila do hlavy nad levým uchem a on ucítil, jak se mu pod rukama bez hlesu zhroutila.

„Co to... ty *aumingi*!“

Jakmile spěšně položil Maddie na zem, vyskočil, chytil útočníka kolem pasu a pažemi ho objal pod žebry. Měl dostatečnou rychlost, aby s ním mrštil o bahnitý říční břeh a zaklekl na něj. Tloukl ho do obličeje, žeber a všude, kam dosáhl. Po několika dobře mířených ranách do čelisti ten chlap konečně protočil oči a znehybněl. Geir ho pro jistotu ještě naposledy udeřil. Obvykle nebýval tak agresivní, ale z nějakého důvodu se při pohledu na to, jak Maddie dostala větví, příšerně rozzuřil.

Trochu lapal po dechu a rozhlížel se, jestli se náhodou nepohne také čtvrtý z mužů, ale ten stále nevěděl o světě. Nejvyšší čas odtud zmizet, než se vrátí i ti dva zbývající.

Maddie ležela tam, kde ji nechal. Dřepl si k ní a zkoušel, jestli má puls. Protože se odtud chtěl vypařit co nejdřív, zdvihl ji do náruče a posunul si ji tak, aby mu její hlava pohodlně spočinula na rameni. Něco vážila, ale byl silný a snadno ji unesl. Dlouhými kroky zamířil ke svojí lodi.

Maddie kolem sebe zaslechla tiché hlasy a zároveň ucítila strašlivou tepající bolest v hlavě. Když se začala trochu kolíbat, malinko se jí ulevilo. Byla v suchu a v teple, ale to šplouchání a cosi, co znělo jako pleskání látky, ji přimělo se zamračit. Kde je? Pomalu otevřela oči a záúpěla. Pak si položila ruku na spánek nad levé ucho, kde ji to nejvíc bolelo. Když se prsty dotkla hrubého obvodu, zašklebila se. „*Jau!*“

„Lež klidně a nedotýkej se té rány. Myslím, že už přestala krváčet, ale určitě bys nechtěla, aby to začalo znova téct.“

Spatřila toho velkého muže, co jí předtím přišel na pomoc, i když byla příliš tma, aby si ho prohlédla pořádně. V tom pološeru vypadal jako pohledný chlap, ale působil neskutečně, opletený stíny, čelo starostlivě svraštěné. Nedokázala říct, jaké má oči, ale pozorně si ji prohlížel. Chytil ji za prsty a ona se pokusila jeho ruku odehnat, ale pak jí došlo, cože to vlastně provedla, a ztuhla.

Propána, ono to fungovalo! Odcestovala časem do doby Vikingů. Neměla zatím ani šanci si to uvědomit, protože prakticky hned, jak v devátém století – alespoň doufala, že se ocitla v devátém století – otevřela oči, ti čtyři hajzlové si jí všimli a rozhodli se, že je jejich. Při pohledu na ni jim zaskvíly oči a ona uslyšela, jak radostně zavýskli, protože se domnívali, že mají na večer o zábavu do postele postaráno. To se ale šeredně pletli...

Co přesně říkali a rvačku, která následovala, měla trochu v mlze, ale jakmile na ni tenhle muž promluvil, už věděla jistě, že se ocitla ve vikinských časech, protože hovořil staroseverštinou. Díky bohu, že dávala pozor při všech těch lekcích, co v poslední době absolvovala. Linnea trvala na tom, aby se staroseversky učili všichni, pro případ, že by přijela na návštěvu se svým mužem a dětmi, pokud nějaké budou mít, a Madison to připadalo jako rozumný požadavek.

Ale... ona je pořád v minulosti? *Ne, ne, ne!* Tohle nebylo v plánu. Ztěžka polkla.

„Jsem v pořádku. Jenom potlučená. Co se stalo?“ Ve skutečnosti nebyla ani trochu v pořádku, ale to mu v žádném případě nehodlala přiznat. Vracely se jí útržky jejich konverzace. Zpovídal ji, odmítal ji pustit, aby si šla po svém. A potom ji něco praštilo do hlavy. Patřil k té tlupě? Ne, že by se jí teď zdál jakkoli nebezpečný a koneckonců se ji pokoušel ochránit, ale něco ji nutilo být ve střehu. A jak si vzpomínala, tak ji k sobě tiskl až příliš těsně, jen chvíli předtím, než se jí před očima zatmělo,

jako by s ní měl nějaké úmysly. Zachránil ji snad jenom proto, aby si ji mohl ukořistit pro sebe?

Zpropadeně! Potlačila vzpomínku na to, jak nádherný to byl pocit, když ji držel v náručí a pevně ji k sobě tiskl. Byl statný a rozhodně mužný – samozřejmě, že si všimla jeho osvalené hrudi a pevného břicha, nemluvě o silných pažích, které ji svíraly. Ale to teď nebylo podstatné.

„Ten chlap, kterého jsi kopla do hlavy, byl asi jenom omráčený,“ vysvětloval jí její zachránce a vytrhl ji tak ze zamyšlení. „Pokusil se mě praštit větví a já uhnul, bohužel tak strefil tebe. Omlouvám se. Nezareagoval jsem včas.“

„Kde je teď?“

„Fuč. Všichni čtyři.“

Rozhlédla se a uvědomila si, že leží uvnitř jakéhosi stanu. Nejspíš patřil tomu muži. Ani trochu se jí to nezamlouvalo. Stále měla na sobě všechno svoje oblečení včetně bot, takže se nejspíš nedopustil ničeho nepatřičného. Zatím. Snad čekal, než se vzbudí, protože se mu víc zamlouvalo, když bude při vědomí? Strachy se zachvěla. Nemůže tady s ním dál zůstat. Nastal čas, aby se vrátila zpátky do svého století, ale končetiny ji neposlušely a hlava jí třesla bolestí, jako by měla každou chvíli puknout. Jak odtud jenom uteče?

Bylo to sice divné, ale skrz otvor v plachtě pronikalo do stanu světlo a bylo stále jasnější, přestože si byla jistá, že když se vydala na procházku, byl večer. Rozhodně si pamatovala, že se šelo. Jak dlouho byla v bezvědomí? Rodiče a Storm musí šlet, kam se asi poděla.

„Děkuji za pomoc, ale musím už jít.“ Pokusila se zvednout, ale on ji jemně, avšak silně přitlačil zpět na lůžko. Srdce se jí rozbušilo, jak se jí zmocňovala panika. Když se mu zkusila vzepřít, jenom jí dál bránil se pohnout. Byl o tolik silnější než ona, že pochybovala, jestli ho to stálo vůbec nějakou námahu.

„Teď nikam nepůjdeš. Léčitelka na tom trvala. Schytala jsi pořádnou ránu do hlavy, a když nebudeš alespoň dva dny v klidu ležet, pěkně na znak, mohlo by ti to poplést hlavu. Vím to, protože se mi kdysi přihodilo to samé.“

„Léčitelka?“ Takže mu na ní záleželo natolik, že zavolal místní verzi lékaře. To od něj bylo šlechetné. Nebo se možná jenom staral o svůj majetek? Chystal se ji prodat, až se zotaví? Přeběhl jí mráz po zádech a stáhl se jí žaludek. Přesně tohle se přihodilo její sestře – unesl ji Viking, který si z ní udělal svou otrokyni. Ale tenhle muž zněl starostlivě a ani se jí nedotkl. Tedy pokud nepočítala, jak ji teď tiskl do podložky. Snad panikaří zbytečně. „C-co se mnou zamýšlíš?“ Podezřívavě na něj hleděla.

Povytlhl obočí a vypadal úplně nevinně, i když mu v očích na okamžik pobaveně zajiskřilo, což ji znejistilo. „Nic. Jenom se o tebe snažím postarat, ale když přijde na obvazování ran, jsem k ničemu, takže jsem poslal pro pomoc.“ Pokrčil rameny. „Ta stařenka ti tu nechala nějakou vrbovou kůru. Myslíš, že bys ji teď zvládla vypít?“

„Asi jo.“ Věděla, že vrbová kůra je prastarý lék, který se v minulosti používal místo aspirinu. Nemohlo jí to ublížit a vážně jí hlava třeštila tak hrozně jako ještě nikdy. Že by měla otřes mozku? Dost pravděpodobně.

„Tak tady máš, pij.“ Paži jí vsunul pod ramena, aby ji nadzvedl, a nabídl jí keramický kalíšek. Když k tomu lektvaru opatrně přičichla – koneckonců by se ji mohl snažit omámit – usmál se a dodal: „Neotrávím tě, neboj se.“

„Jenže mohl bys,“ zamumlala, ale když se jenom zasmál, poslechla ho. Zatímco pila, podpíral ji a také jí kalíšek přidržoval.

Nebyla to zrovna ta nejchutnější medicína, co kdy okusila, ale zas tak strašné to taky nebylo. „Děkuju,“ šeptla a na chvíli zavřela oči, když ji něžně pokládal zpět. Prsty zkoumala to měkké, na čem ležela. Na omak jí to připadalo jako kožesina s dlouhým chlupem. Byla sice příjemná, ale ona už tu neměla co pohledávat.

„Kde to jsem?“

„Na palubě mojí lodi. Vyrázili jsme z *longphoirtu* dnes ráno.“

„Z long– čeho?“ Vzpomněla si, že tohle slovo už jednou říkal, a ona netušila, co znamená. „A co tím myslíš, že jsme ‚vyrazili‘?“ Vytřeštila oči, jak jí docházel význam jeho slov, a znovu ji zaplavila panika.

„Z přístavu,“ vysvětlil. „Byla jsi v Dyflinu nebo, jak mu podle všeho říkají místní, v *Dubh Linnu*. Prý to znamená ‚temná tůň‘.“

„To já vím, ale... byla?“ Mluvil v minulém čase, byla si tím jistá, a z toho jediného slova se jí zvedl žaludek. Vůbec se jí nelíbilo, kam tenhle rozhovor směřoval, a bušení v její hlavě zesílilo.

„Ano, už jsme na moři, plavíme se na sever.“ Pokrčil rameny. „Vyptával jsem se, ptal se všech, co jsem potkal, ale nikdo nevěděl, kdo jsi ani kam patříš. Nemohl jsem tě tam jen tak nechat, zraněnou jen kvůli mojí neopatrnosti. Proto jsem se rozhodl, že bude lepší, když pojedeš s námi. Plujeme na Ísland.“

„Cože?“ Vyskočila a ignorovala ostrou bodavou bolest v hlavě, protože tentokrát ji teprve zachvátila hrůza. „*Doprčic!*“ vykřikla anglicky. „*Na Island?* Nééé! Ale já se musím vrátit domů!“

Kapitola čtvrtá

TAK TEĎ CHTĚLA OPRAVDU DOMŮ. AVŠAK NA TO BYLO TROCHU POZDĚ a Geir jí to také potvrdil.

„Včera to vypadalo, že žádný domov nemáš,“ dodal. „Nebo jsi to alespoň tvrdila.“

„Samozřejmě že mám domov! Jsi obchodník s otroky? Proto jsi mě unesl? Abys mě na Íslandu prodal? To nemůžeš! Nedovolím to!“ Oči měla do široka otevřené strachy, jako by byl nějaký netvor.

„Co to vykládáš? Neunesl jsem tě. Říkal jsem ti, že se o tebe snažím postarat, ne ti ublížit. Kdybys mi včera odpověděla, na co jsem se tě ptal, tak bys tu teď neležela.“ Rozzlobilo ho to, protože si mohl ušetřit spoustu starostí. Musel stříbrem uplatit několik dětí z ulice, aby oběhaly okolí a poptaly se, protože věděl, že ty mají vždycky oči otevřené a slyší, kde se co šustne, ale marně. Nikdo se nepřihlásil, že by znal rusovlasou valkýru, co si říkala Maddie.

„Ale... to ne! Jenom jsem se šla trochu projít a potom... potom jsem se chtěla zas vrátit. Domů. Tohle je pořádný průšvih!“ Zakryla si oči rukou a on viděl, jak se jí hrud' rychle vzdouvá a zase klesá, jako by ji to silně rozrušilo. Rozptylovalo ho to, ale přiměl se raději soustředit na to, co říká, než na její tělo.

„To, co říkáš, nedává smysl, Maddie.“ Hleděl na ni upřeným zlým pohledem, ačkoliv ona se dívala stranou. „Tak naposledy: Kde jsi doma?“

„Ve Svíaríki.“

„No vida, konečně se někam dostáváme. Takže jsi přece připlula na lodi. Na které? Myslel jsem, že jsem se ptal úplně na všech, ale bylo jich tam přes dvě stovky, takže...“ Děti musely jednou loď vynechat, i když mu to připadalo nepravděpodobné.

„Na lodi ne. Já... přinesla mě sem magie. *Trolldomr*.“ Ta poslední slova zašeptala a on se k ní musel naklonit, aby ji slyšel.

„Cože tě sem přineslo? Magie?“ Zamrkal a ona odtáhla ruku od očí a vzdorovitě na něj hleděla, rty neúprosně semknuté. Geir cítil, jak údivem pozvedl obočí. „Jsi *vōlva*? Tak proč jsi to neřekla hned?“

„Protože nejsem. Ne tak úplně. Já jenom věštím z run, to je všechno. Počkej.“ Povzdychla si a chvíli zápolila s jedním z váčků, co jí visely za opaskem. Otevřela ho a vytáhla z něj nožík, který ji viděl včera zvednout ze země. „Tohle mě sem dopravilo. A ano, vím, že mi to nebudeš věřit, ale –“

Skočil jí do řeči a vytrhl jí nožík z ruky. „U Odinových havranů! Netvrď mi, že... jsi cestovala časem?“

Maddie spadla brada. „Ano! Ale jak to víš? Nic takového jsem ti neřekla.“

„Já, no, už jsem o tom slyšel.“ Prohlížel si rukojeť nože a přečetl si do ní vyrytý nápis. *Með blōð skaltu ferðast*. Jeho bratři mu už ukázali jiné předměty s přesně stejným nápisem, ale ani Hrafn, ani Rurik mu nikdy nevysvětlili, jak to vlastně fungovalo. Tvrdili mu, že bude lepší, když se to nedozví.

Než se na to ale mohl zeptat, Maddie mu položila ruku na paži a rozčileně s ním začloulala. „Myslíš to vážně? Setkal jsi se už s někým, kdo cestoval časem? Chci říct, věříš mi?“

„Ano, potkal jsem hned několik takových.“ Otevřel nožík a zase ho zavřel a znovu si prohlížel runy, které ho zdobily. „Jak to funguje?“

Pustila jeho ruku a zamračila se. „Tak to ti vykládat nebudu! Ukradl bys mi nožík a já bych tu zůstala uvězněná. Opravdu se

musím vypravit zpátky. Rodina se po mně bude shánět. Vrať mi ho! Prosím! A hned otoč tuhle loď. Musíš mě zavést zpátky do Dub... chci říct do Dyflinu. Hned!“

Z jejich očí, hlubokých jako studánky, stále svítil strach, jako by si byla příliš dobře vědoma, že všechno závisí jen na Geirovi. Nebyl zlý člověk a moc rád by jí nůž vrátil, ale zároveň ho přemáhala zvědavost. Trápila ho už roky. A tohle byla šance, kterou si nemohl nechat ujít. V hlavě mu klíčil další nápad, něco, co bylo potřeba zvážit, než udělá cosi neuváženého.

„Ne, mrzí mě to. Už jsme urazili příliš velký kus cesty, abychom se teď otočili nazpět. Tohle budeš muset použít, až doplujeme, tedy pokud se stále budeš chtít vrátit do vaší doby. Chci, abys mi ukázala, jak to funguje.“

„*Ne-e. Ani náhodou!*“ pronesla nějakým cizím jazykem a potom to zopakovala staroseversky. „Neukážu.“

Sevřel prsty, ve kterých nůž držel. „Tak to se ještě uvidí. V každém případě pluješ se mnou na Ísland a hezky tady teď zůstaneš.“

Ne! Tohle nemohla být pravda! Maddie hleděla na toho muže a snažila se nahlas nezaúpět. Měla v plánu se v devátém století jenom trochu projít, porozhlédnout se a co nejdřív se vrátit zpátky. Ne se připlést do rvačky, schytat otřes mozku a potkat tohohle... tvrdohlavého pitomce. I kdyby ji skutečně nebyl unesl a neměl v úmyslu ji zneužít, nemohla tu s ním zůstat.

Musel existovat nějaký způsob, jak ho přesvědčit, aby jí vrátil nůž a otočil loď, ale teď ji hlava bolela tolik, že nedokázala normálně přemýšlet. A když na něj pohlédla, tvářil se smrtelně vážně. V jeho výrazu ale zpozorovala ještě něco jiného. Vzrušení? Zvědavost? Možná by to mohla pro sebe nějak využít. Užasla, že jí opravdu uvěřil. Byla připravená, že na ni bude jen nevěřicně hledět, anebo se jí i úplně vysměje. Kolik lidí tedy

vlastně vědělo o tomhle lítání časem? Nejspíš víc, než se domnívala.

„Dobře, když ti prozradím, jak to funguje, vezmeš mě zpátky? Můžu tě i na chvílku vzít s sebou do budoucnosti, jestli chceš.“ Pokoušela se znít klidně a rozumně. Dalo se s Vikingem vůbec vyjednávat? Zrovna tenhle jí nepřípadal úplně hloupý.

Usmál se, jeho zuby v temném stanu bíle zasvítily. „Dobrý pokus, ale ne. Můžeš mi to ukázat, až dorazíme. Předpokládám, že ve tvé době Ísland existuje?“

Zdráhavě přikývla. „Ano, ale –“

„Výborně. Tak já teď musím řídit loď, a pokud tedy netoužíš skončit na mořském dně, tak bych ti doporučoval, ať se se mnou přestaneš přít. Odpočívej a ať je ti líp. Bude se ti hodit být silná.“

„Hej! Hej! Ten nožík si nemůžeš jen tak vzít. Je můj. Vrať mi ho!“ Pokusila se vstát, ale zamotala se jí hlava a uvědomila si, že teď není schopná se s ním o něj poprat. Alespoň zatím ne. Klesla zpátky na kožešinu a držela se za hlavu.

„A proč bych měl? Byl bych hlupák, kdybych se vzdal něčeho tak vzácného. A teď si lehní. Tohle můžeme probrat později. Než doplujeme do cíle, zbývá nám ještě spousta času.“

Maddie otevřela pusu, aby se mu vzepřela, ale on odešel dřív, než stihla cokoli dodat. A stejně teď neměla sílu se s ním dohadovat. Zvedal se jí žaludek a zoufale potřebovala zavřít oči a nehybat hlavou. Netušila, že je tak příšerná bolest hlavy vůbec možná.

Snad výlet na Ísland nebude taková hrůza. Měl pravdu. Mohla by se vrátit do svojí doby odtamtud a nějak kontaktovat rodiče. Ti by pro ni přijeli nebo by jinak zařídili, aby se dostala domů. Ano, zatím nemusela vůbec panikařit. Měla u sebe pořád svůj mobil? Podívala se do obou kožených váčků, ale pak si vzpomněla, že ho držela v ruce, než ji napadli. Musela ho upustit do řeky, když se bránila těm hajzlům. Možná ho zašlapali do bahna?

Zatraceně!

Ale někdo jí určitě pomůže. Ano, všechno dobře dopadne, jenom kdyby si teď mohla na chvíli zdřímnout...

Geir úspěšně vedl loď půlku cesty mořským průlivem mezi nejsevernější částí Írlandu a souostrovím u západního pobřeží Skotlandu zvaným Suðureyjar. Na jednom z ostrovů přistáli – připadalo mu, že jsou neobydlené –, protože přistát bylo bezpečnější než pokoušet se mezi nimi proplout po setmění. Zamýšlel držet se poblíž těchto ostrovů tak daleko na sever, jak to jen půjde, a potom zamířit k Færeyjar neboli Ovčím ostrovům. Dál mu radili, aby plul severozápadně přes otevřené moře. Snad tak za týden dorazí k jižnímu pobřeží Íslandu.

Všechno to záviselo na větru a proudech, ale obětoval bohům a doufal, že cesta dobře dopadne. Jiní už tuhle plavbu úspěšně zvládli, tak proč by ji neměl zvládnout on.

„Posádko, zajistit loď,“ rozkázal. „A taky vytáhněte veslici výš po pláži.“ Táhlí za sebou přivázanou menší loďku, protože ze zpráv ostatních pochopil, že dřeva je na Íslandu nedostatek, a říkal si, že by se jim občas mohlo hodit trochu manévrovatelnější plavidlo.

Necestoval sám. Bude potřebovat pomocníky, aby založili osadu, navíc se mu zdálo bezpečnější, když jich bude víc, takže ho doprovázeli dva muži: Steinthor, který se nedávno vyučil kovářem a chtěl si najít nové působiště, a Ingimund, jeden z bývalých nájemců jeho staršího bratra. Druhý z nich se se dvěma sourozenci dělil o malý statek a ukázalo se, že hospodářství není dost veliké, aby je všechny uživilo. Geir si také najal několik dalších mužů, aby mu pomohli s lodí doplout do Dyflinu, ale jakmile tam dorazili, tihle muži se rozhodli, že už tam zůstanou. Víc je lákala vidina loupežných výprav než tvrdě dříť a budovat

hospodářství. Aby je nahradil, koupil nějaké otroky. Cormac a Niall byli mladí Irové, které zajali jako děti a vychovali v otroctví, a Geir si je vybral pro jejich sílu a schopnosti. Při prodeji ho ujišťovali, že jsou zvyklí na tvrdou práci a poradí si s kdečím.

Steinthor a Ingimund byli oba ženatí a měli každý po dvou dětech a Geirovu skupinku doplňovaly ještě dvě irské otrokyně a desetiletý chlapec.

Vedle jeho lodi přirazila další velká bárka, její kýl syčivě přejel po písčité pláži. Na Ísland mířili ještě i jiní a on se rozhodl plavit se s nimi a vytvořit tak konvoj. Jejich vůdce Hjalti zamýšlel na Íslandu zůstat pouhý rok a nashromáždit slonovinu a lachtaní kůže, které po návratu hodlal prodat. Vzal si s sebou ale skupinu šesti mužů a k tomu i nějaké irské otrokyně, aby se postaraly o jejich potřeby a pomohly s výstavbou dočasné osady. Geir s ním uzavřel dohodu, že si navzájem vypomůžou, pokud to bude třeba, ale jinak si každý vytvoří vlastní působiště a budou ctít hranice svých území. Hjalti působil důvěryhodně a navzájem si přísahali. Geir mu také zaplatil, aby mu převezl nějaký dobytek navíc, protože Hjalti měl cestou tam na lodi místo.

Jeho vlastní posádka mu pomohla loď zajistit. Bylo to pořádné plavidlo a museli dávat pozor, aby se nezabořilo příliš hluboko do písku. Aby ale zabránili tomu, že by loď odnesly vlny, přivázali kotvicí lana k blízkému skalnímu výběžku. Nehodlal nic riskovat. Celý svůj život vezl na palubě, všechno, co vlastnil, a všechno, co potřeboval, aby si splnil své sny. Musí loď ochránit stůj co stůj.

„Co budeš dělat s tou divnou ženou?“ otázal se ho Steinthor.

„Ještě nevím,“ zalhal mu Geir. Už se ale rozhodl, že ji zkusí přesvědčit, aby s nimi zůstala, alespoň na nějakou dobu. Zajímal ho. „Za chvilku se půjdu podívat, jestli je vzhůru. Až nám ženy uvaří jídlo, něco jí zanesu. Bude lepší, když teď zůstane ležet. Moudrá žena na tom trvala. Nechceme, aby se nám nějak pomátla.“